

ranti for, at et saadant Barn ikke glider bort. Jeg ser heller ikke noget som helst ondt i, at Hemmeligholdelsen ved Righospitalet og Fødselsstiftelsen i Aarhus falder bort, absolut ikke. Her maa jeg som i alle Tilfælde, hvor jeg stilles overfor Forældre og Børn, forsvare Barnets Ret, naar det drejer sig om, at Samfundet skal gribe ind.

Der er et Forhold, jeg gerne vil pege paa, og det er, at man i dette Lovforslag mærker den samme Tendens, som gennemgaaende nu findes i de sociale Love, at man fra Statens Side lægger de Udgifter, som en saadan Lov vil afføde, over paa Kommunerne. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal i al Almindelighed; der kan være Tilfælde, hvor man kan drøfte Betimeligheden af at lægge Udgifterne over paa Kommunerne. Men jeg tror, vi skulde se at blive enige om, at Børneforsorgen, dette at opdrage de uheldigt stillede Børn til at blive gode Samfundsborgere, burde ikke alene være en kommunal Sag, det burde ogsaa være en Statsopgave og først og fremmest være en Statsopgave. Derfor beklager jeg meget, at man ikke i Lovforslaget finder en Beføjelse for Kommunalbestyrelsen til i alle Tilfælde at faa noget af Beløbet refunderet. Det er imidlertid ikke Tilfældet. Men da det maa erkendes, at Lovforslaget indeholder store Fremskridt og drager mange Børn ind under Tilsynet, som hidtil ikke har været der, kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister vor Bistand til saa hurtigt som muligt at fremme dette Lovforslag, vel at mærke i den Skikkelse, som staar den højtærede Justitsministers Hjerter nærmest, den Skikkelse, hvori han har fremsat det i det andet høje Ting. Jeg maa derfor — selv om Venstres Ordfører syntes, at det var mindre nødvendigt at henvise Sagen til et Udvalg — paa mit Partis Vegne ønske, at den underkastes en kortvarig Udvalgsbehandling, for at vi kan se, om det ikke skulde være muligt at støtte den højtærede Justitsminister og bringe ham Oprejsning for det Nederlag, som det andet høje Ting har bragt ham. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale, at Sagen overgives et Udvalg til en hurtig Drøftelse og Af-

gørelse til Fordel for den højtærede Justitsministers Forslag.

**Krohn:** Det foreliggende Forslag har ligget længe i Landstinget og gennemgaaet en lang og antagelig grundig Behandling. Der har været modtaget forskellige Deputationer, og de forskellige Meninger har været vejte. Der har været ikke saa faa Ændringer, men det sluttede med, at Forslaget blev enstemmigt vedtaget ved tredje Behandling i Landstinget. Vi fra vor Side kunde modtage Forslaget i den Skikkelse, det har faaet i Landstinget, og skulde ikke haft noget imod, at det var gaaet videre uden Udvalgsbehandling. Vi hilser Forslaget med Glæde, idet det vil sætte en Grænse for den Slags Tilfælde som Dagmar Overbyes og de noksom bekendte Englefabrikker og for de Lidelser, de mange stakkels Børn maa gennemgaa, der er under meget ugunstige Plejekaar. Særlig synes jeg for mit Vedkommende, at det har været de uægte Børn, der var de daarligst stillede, og derfor glæder jeg mig over, at de kommer med ind under Loven, selv om det som Regel kun vil være til det 7de Aar. Adskillige af os kan jo ikke se ens paa den ugifte og gifte Moder. Ja, vi vilde anse det for meget uheldigt, om et saadant Syn blev almindeligt; men eet kan vi: vi kan se ens paa Børnene. Vi maa gøre alt muligt for at værne disse stakkels Børn og give dem en saa god og kærlig Opdragelse, som det er muligt. Jeg kan ikke se rettere, end at Lovforslaget her gaar i den rigtige Retning, for saa vidt det kan komme til at virke effektivt. Men der er, som den ærede foregaaende Taler ogsaa berørte, et Forhold, Loven ikke kan afhjælpe, og det er, at saa mange stakkels Børn bliver dræbt ved Fødselen. Der blev af en af Ordførerne i Landstinget udtalt et Haab om, at dette Tilsyn kunde komme til at virke saa godt, at de ugifte Kvinder, som er besvangret, og som sikkert tidt og mange Gange er meget ulykkelige og i denne Ulykkesfølelse og Fortvivlelse gaar hen og berøver deres Barn Livet, kunde faa en saadan Tillid til disse tilsynshavende, at de betroede sig til dem i Forvejen. Det er muligt, at det er et for lyst Haab, men det skulde glæde mig, om det